

Er was eens een hele grote lelijke boom. Boom stond ver van alle andere bomen en zijn blaadjes waren niet zo groen als die van de anderen. Zijn stam was al oud en rook niet zo fris als de andere stammen in het bos.

Het bos was ver weg. Soms had Boom het gevoel dat hij de enige was op de hele aarde. De mooie vogels, die zo prachtig zongen, streken nooit op zijn takken neer, maar altijd zo ver mogelijk bij hem vandaan.

Hij was door dit alles diep ongelukkig. Lusteloos liet hij zijn zware takken naar beneden hangen. Hij zag het gewoon niet meer zitten.

Langzaam begon hij steeds meer blaadjes te verliezen en werd hierdoor nog verdrietiger dan hij al was. De andere bomen die hem vanuit het groene bos gadesloegen, lachten hem uit en prezen elkaar om hun groene blaadjes en de prachtige melodietjes die de vogels zongen.

Maar op een zonnige dag streek er een grote zwarte kraai op de tak van de ongelukkige boom neer. Kraai keek verbijsterd om zich heen naar de paar groene blaadjes die nog aan de grote boom hingen.

Langzaam werd Boom wakker en vroeg wat deze vogel op zijn tak deed. Kraai keek in de grote donkerbruine ogen van de ongelukkige boom en voelde een steek door zijn hartje gaan.

Kraai vroeg zacht aan Boom waarom hij er zo verdrietig bij stond. Boom vertelde stotterend zijn verhaal over de andere bomen die verderop in het bos stonden. En dat die bomen zoveel mooier waren dan hij. Kraai luisterde aandachtig naar het droevige verhaal. Toen Boom was uitgesproken, gaf Kraai hem een wijze raad.

Hij zei: 'Jij denkt dat je niet in het bos mag staan omdat je niet zo groen en mooi bent als alle anderen. Maar je ziet het volkomen onjuist.

Het feit dat je hier helemaal alleen staat, is omdat jij een unieke boom bent. Je komt hier volledig tot je recht. Al die bomen verderop in het bos zijn samen een bos. Zonder elkaar zouden ze niet dat bos kunnen vormen wat zij nu zijn. En jij bent van niemand afhankelijk, alleen van jezelf.'

Boom luisterde met open mond terwijl Kraai verder ging.
'Dus de enige raad die ik jou kan geven is; Werk aan jezelf!
Want de basis ligt er al. Je bent een hele speciale boom die op
een hele bijzondere plek uit de grond is gekomen.
Maar het is aan jou om er nu iets van te maken. Niet voor die
argeloze bomen verderop, maar voor jezelf. Ik gun jou het gevoel
dat jij je in je eentje een heel bos kan voelen!'

Na deze boodschap spreidde Kraai zijn vleugels en vloog richting de horizon. Boom keek hem na en dacht aan wat Kraai hem had verteld.

Boom keek naar zichzelf en schudde de dorre bladeren van zich af. Hij stopte zijn wortels diep in de grond en zoog er voedingsstoffen uit. Daarna ging hij rechtop met zijn takken in de wind staan. Hij voelde de frisse lucht door zijn blaadjes waaien, en dat voelde heerlijk.

Langzaam maar zeker groeiden er weer groene bladeren aan zijn takken en begon hij weer fris te ruiken. De vogels roken het ook en streken neer op zijn takken. Ze begonnen de mooiste melodietjes te zingen. Als dank wiegde Boom de vogels 's avonds in slaap. Vandaag de dag staat Boom er nog steeds, en de vogels zingen nog steeds hun mooiste lied voor hem. En alleen speciaal voor hem.